U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Radana Malíka a soudců JUDr. Barbary Pořízkové, Mgr. Daniely Zemanové, JUDr. Michala Mazance a JUDr. Lenky Kaniové v právní věci stěžovatele **A. G.**, zastoupeného JUDr. Pěvou Skýbovou, advokátkou se sídlem v Brně, Bartošova 4, za účasti **Ministerstva vnitra,** odboru azylové a migrační politiky, se sídlem v Praze 7, Nad Štolou 3, v řízení o kasační stížnosti proti usnesení Krajského soudu v Brně ze dne 31. 8. 2006, č. j. 56 Az 75/2006 - 30,

t a k t o :

I. Kasační stížnost **s e o d m í t á** pro nepřijatelnost.

II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

III. Ustanovené zástupkyni stěžovatele, JUDr. Pěvě Skýbové, advokátce se sídlem v Brně, Bartošova 4, **s e p ř i z n á v á** odměna za zastupování ve výši 4800 Kč. Tato částka jí bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 60 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

O d ů v o d n ě n í :

Včas podanou kasační stížností se stěžovatel domáhal zrušení shora označeného usnesení, kterým bylo podle § 37 odst. 5 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), odmítnuto jeho podání ze dne 8. 3. 2006 směřující vůči rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky, ze dne 27. 2. 2006, č. j. OAM-100/VL-10-ZA07-2006, kterým mu nebyl udělen azyl podle ustanovení § 12, § 13 a § 14 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (zákon o azylu), ve znění pozdějších předpisů, a kterým bylo současně rozhodnuto, že se na něho nevztahuje překážka vycestování ve smyslu ustanovení § 91 zákona o azylu.

Vzhledem k okolnosti, že v dané věci se jedná o kasační stížnost ve věci mezinárodní ochrany (dříve ve věci azylu), Nejvyšší správní soud se ve smyslu ustanovení § 104a s. ř. s. nejprve zabýval otázkou, zda kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatele. Pokud by tomu tak nebylo, musela by být podle citovaného ustanovení odmítnuta jako nepřijatelná. Pro vlastní vymezení institutu nepřijatelnosti a jeho dopadů

do soudního řízení správního Nejvyšší správní soud odkazuje na své usnesení ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 - 39, publikované pod č. 933/2006 Sb. NSS, www.nssoud.cz.

Podle tohoto usnesení je podstatným přesahem vlastních zájmů stěžovatele jen natolik zásadní a intenzivní situace, v níž je kromě ochrany veřejného subjektivního práva jednotlivce pro Nejvyšší správní soud též nezbytné vyslovit právní názor k určitému typu případů či právních otázek. Přesah vlastních zájmů stěžovatele je dán jen v případě rozpoznatelného dopadu řešené právní otázky nad rámec konkrétního případu. Primárním úkolem Nejvyššího správního soudu v řízení o kasačních stížnostech ve věcech mezinárodní ochrany je proto nejen ochrana individuálních veřejných subjektivních práv, nýbrž také výklad právního řádu a sjednocování rozhodovací činnosti krajských soudů. V zájmu stěžovatele v řízení o kasační stížnosti ve věci mezinárodní ochrany je pak nejenom splnit podmínky přípustnosti kasační stížnosti a svoji stížnost opřít o některý z důvodů uvedených v ustanovení § 103 odst. 1 s. ř. s., nýbrž také uvést, v čem spatřuje – v mezích kritérií přijatelnosti – v konkrétním případě podstatný přesah svých vlastních zájmů a z jakého důvodu by tedy měl Nejvyšší správní soud předloženou kasační stížnost věcně projednat.

V dané věci však stěžovatel bez jakékoli další konkretizace uplatnil toliko důvody kasační stížnosti podle § 103 odst. 1 písm. a) až d) s. ř. s. s tím, že Krajský soud v Brně postupoval nesprávně a ve věci měl řádně rozhodnout a posoudit předchozí postup správního orgánu, neboť měl dostatek podkladů pro svoje rozhodnutí. K dispozici měl celý spisový materiál správního orgánu, který obsahoval požadované náležitosti. Odmítnutím projednání jeho podání (žaloby) soud porušil právo na spravedlivý proces. Nadto stěžovatel namítl, že správní orgán v řízení, které předcházelo vydání napadeného usnesení krajského soudu, porušil § 3 odst. 3 a 4, § 32 odst. 1, § 46 a § 47 odst. 3 zákona č. 71/1967 Sb., o správním řízení (správní řád), ve znění pozdějších předpisů, jakož i § 12 zákona o azylu; poukázal přitom na to, že krajský soud nesprávně vyhodnotil politickou situaci v zemi původu stěžovatele, nepřihlédl dostatečně k národnostní nesnášenlivosti, neudržitelným politickým poměrům a pronásledování lidí, z čehož pramenila jeho obava o život a zdraví. Proto Nejvyššímu správnímu soudu navrhl, aby usnesení Krajského sodu v Brně zrušil a věc vrátil zpět k dalšímu řízení.

K tomu Nejvyšší správní soud konstatuje, že v důsledku přísné dispoziční zásady v řízení o žalobách proti rozhodnutím správního orgánu musí žaloba obsahovat žalobní body, z nichž musí být patrno, z jakých skutkových a právních důvodů považuje žalobce napadené výroky rozhodnutí za nezákonné nebo nicotné (§ 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s.). V souzené věci je však zřejmé, že žaloba stěžovatele žalobní body, jakož i další nutné náležitosti, neobsahovala a že stěžovatel tuto žalobu v zákonné lhůtě pro její podání v tomto směru ani nijak nedoplnil. Přitom zákon jasně specifikuje náležitosti žaloby s tím, že musí vždy mimo jiné obsahovat alespoň jeden žalobní bod (viz 2. věta ustanovení § 71 odst. 2 s. ř. s.). Pokud žádný žalobní bod neobsahovala a žalobce vzdor výzvě a poučení soudu nijak nereagoval a vadu neodstranil, postupoval krajský soud v souladu se zákonem, odmítl-li žalobcovo podání z tohoto důvodu (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 10. 2004, č. j. 4 Azs 149/2004 – 52, publikovaný pod č. 488/2005 Sb. NSS, www.nssoud.cz).

Pokud jde o stížnostní námitky vztahující se k porušení shora citovaných ustanovení správního řádu v řízení před správním orgánem a k porušení § 12 zákona o azylu, Nejvyšší správní soud připomíná, že tyto byly uplatněny teprve poté, co bylo vydáno napadené

usnesení krajského soudu, a proto tvoří nepřípustné novum ve smyslu § 109 odst. 4 s. ř. s., ke kterému se nepřihlíží.

Nejvyšší správní soud tak dospívá k závěru, že Krajský soud v Brně se prima facie v napadeném usnesení nikterak neodchyluje od shora uvedené judikatury, která je jednotná a ustálená a poskytuje dostatečnou odpověď na námitky uplatněné v kasační stížnosti. Za těchto okolností Nejvyšší správní soud neshledal žádného důvodu pro přijetí kasační stížnosti k věcnému projednání a konstatuje, že kasační stížnost svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele, a proto ji shledal ve smyslu ustanovení § 104a s. ř. s. nepřijatelnou a odmítl ji.

Stěžovatel podal návrh, aby kasační stížnosti byl přiznán odkladný účinek dle ustanovení § 107 s. ř. s. O tomto návrhu Nejvyšší správní soud nerozhodl, neboť kasační stížnost ve věcech azylových je odkladným účinkem vybavena ex lege (§ 32 odst. 5 zákona o azylu).

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 3, větu první, s. ř. s., ve spojení s ustanovením § 120 s. ř. s., dle kterého nemá žádný z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, bylo-li řízení zastaveno nebo žaloba odmítnuta.

Podle § 35 odst. 8 s. ř s., ve spojení s § 120 s. ř. s., zástupci stěžovatele, který mu byl soudem ustanoven k ochraně jeho práv, hradí hotové výdaje a odměnu za zastupování stát. V předmětné věci proto Nejvyšší správní soud ustanovené zástupkyni – advokátce JUDr. Pěvě Skýbové – přiznal náklady spočívající v odměně za dva úkony právní služby v částce 4200 Kč [§ 7, § 9 odst. 3 písm. f) a § 11 odst. 1 písm. b) a d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů] a v náhradě hotových výdajů v částce 600 Kč (§ 13 odst. 3 téže vyhlášky), celkem tedy 4800 Kč. Tato částka bude zaplacena z účtu Nejvyššího správního soudu k rukám zástupkyně stěžovatele do 60 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 14. června 2007

JUDr. Radan Malík
předseda senátu